

[Forsvarsministeren.]

Og det mener jeg, vi har givet med Hensyn til disse Søforter. De er ikke uden Betydning i et Søforsvar, i alt Fald en Del af dem, men vi maa hævde, at en Del af dem har ingen Betydning mere, og at de derfor bør nedlægges saa hurtigt som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Parkov henviste stadig til Sagkundskaben. Ja, der er meget at sige om Sagkundskaben. Jeg mener, man skal tage Hensyn til Sagkundskaben, men man skal ikke stille disse fire Herrer op paa en Piedestal og mene, at de er de eneste, der kan udtale sig om disse Ting. Lad mig nævne det konkrete, at i Marinestaben har vi en ganske almindelig Orlogskaptajn. Han er vistnok en meget flink Søofficer, men at stille ham op paa en Piedestal og mene, at han er den eneste sagkyndige, vi skal tage Hensyn til, skulde jeg dog mene vilde være fuldstændig forkert, og det vil ogsaa være til Skade at stille det saaledes op, som det ærede Medlem gjorde.

Saa medfører Forslaget en kortere Uddannelsesetid i Sammenligning med 1922. Forslaget herom er, som alt andet, ikke grebet ud af Luften, men er nøje overvejet. Naar vi holder os til Fodfolket, gaar vi her med den første Uddannelse ned fra 150 Dage til 120 Dage. Hvorledes ser det nu ud i andre smaa Lande med Hensyn til Uddannelsesetiden? I Sverige er der i alt Fald for de 80 pCts Vedkommende en første Uddannelse af 90 Dage og en samlet Uddannelsesetid af 140 Dage, medens Regeringsforslaget indeholder Bestemmelse om 148 Dage. Vi er altsaa her over Sverige. Og gaar vi til Norge, viser det sig, at den første Uddannelse der er 72 Dage, vi har 120, og den samlede Uddannelsesetid er 120 Dage, medens vi har 148 Dage. I Svejts er den første Uddannelsesetid paa 65 Dage, og den samlede Tjenestetid er paa 153 Dage. Jeg mener, det har sin Betydning, at vi sammenligner os med disse smaa Lande og ikke mindst med et Land som Sverige. Vi har tidt haft Løjlighed til at gøre det, og jeg mener ogsaa, vi skal gøre det, hvad dette Forhold angaar. Men jeg har sagt, at det er ikke uden Betænkelse, at jeg har stillet Forslag om at gaa ned fra 150 Dage til 120 Dage. For Resten er det kun glædeligt, at det ikke alene er vore egne Officerer, vore egne Befalingsmænd, men ogsaa fremmede Officerer, der saa sent som under Efteraarsmanøvrerne i Aar udtalte sig med den største Veneration

overfor den danske Hær med Hensyn til de Øvelser, de var Vidne til. Jeg mener ogsaa, vi med Hensyn til Uddannelsen stadig kan stille større Fordringer. Vi maa huske, at flere og flere, der kommer ind i Hæren, kommer fra Skytte- og Gymnastikforeninger, hvor de har faaet en Uddannelse, som man kan bygge noget paa, og af den Grund kan man indskrænke Tjenestetiden noget.

Det ærede Medlem Hr. Parkov lyste efter nogle Oplysninger, som man sidste Aar i Udvalget begærede angaaende de Erfaringer, man havde gjort i Sverige med Hensyn til den korte Uddannelsesetid derovre. Vi har gennem Udenrigsministeriet allerede sidste Aar søgt at faa disse Oplysninger i Hænde, men det har ikke kunnet lade sig gøre at faa dem. Jeg kan overfor Udvalget nærmere gøre Rede for, hvad Grundene dertil er; men det er uofficielle Aktstykker, som man ikke udleverer fra svensk Side. Derfor tror jeg ikke, vi kan faa disse Oplysninger frem.

Genindkaldelserne nedsættes fra 28 til 14 Dage. Dette er ikke mindst af Hensyn til Reservebefalingsmændene. Der har nemlig hvert eneste Aar fra disses Side været klaget over, at de skal være inde en hel Maaned, hvilket medfører, at de ikke kan passe deres egen Bedrift, og man maa tage Hensyn til, at Reservebefalingsmændene er Folk, der sidder i forskellige Erhverv. En saa lang Genindkaldelsestid medfører, at vi ikke kan faa de bedst mulige Reservebefalingsmænd. Det er Grunden til, at vi er gaaet saa langt ned som fra 28 til 14 Dage. Jeg skulde mene, at det er af den største Betydning, at vi kan faa de bedst kvalificerede Folk til at indtræde som Reservebefalingsmænd; det er netop den Institution, som Hærloven af 1922 i meget betydelig Grad bygger paa. Med Hensyn til Uddannelsesetiden — og som sagt ikke mindst overfor Reservebefalingsmændene — mener jeg, at vi er gaaet saa langt ned, som det overhovedet er forsvarligt, men heller ikke længere, og jeg er villig til at forhandle om dette Spørgsmaal med det Udvalg, der vil blive nedsat.

Med Hensyn til Befalingsmandsspørgsmaalet vil jeg sige — det er stadig det ærede Medlem Hr. Parkov, jeg henvender mig til, idet han bestandig henviser til Sagkundskaben, altsaa til de to Generaler —, at Forskellen paa Generalernes og Regeringens Forslag eller i alt Fald Ordningen af 1922 og Regeringsforslaget ikke er stor, ja, det er nærmest saadan, at naar vi kommer ud til Linien, vil der være flere